

Pokračování konce pohádky – nemocní covidem nedostávali a nedostávají léky

od [roman](#) • rubrika: [NÁZORY](#) • 26.10.2021

Nebudete věřit.

Jako jsem nevěřila já, a to jsem, pokud jde o covid, od počátku jasně na straně primární nedůvěry a vysoké míry opatrnosti o zdraví všech – možná víc, než lecjaký ministr. Lhali nám totiž tolikrát, a tak moc si udělali z našich práv trhací kalendář, a tak moc nás vydírají, že jsem nemohla jinak. Z důvodu vlastní sebeúcty, a kvůli občanům této země, kteří jsou oběťmi neuvěřitelných mocenských her a byznysu. Jenže tentokrát jde o věc, která by, podle mého názoru, měla mít dohru před soudem.

Rozhovor s imunologem **prof. MUDr. Vojtěchem Thonem, Ph.D. z Masarykovy univerzity** jsem četla třikrát. Pak se šla projít na zahradu. A pak znovu. A pak mi došlo, že tento rozhovor musím jako právnička „přeložit“ pro normální lidi. Citace jsou kurzívou.

„Současný boj s nemocí covid-19 má v českém podání významnou trhlinu... současná opatření neumožňují praktikům předepisovat léky, které zabrání těžkým průběhům covidu“. (Pan profesor má na mysli kortikoidy i medikamenty proti poruchám srážlivosti krve).

Překlad – dané léky existují, ale nejsou lékaři předepisovány. **Lidé, kteří onemocněli covidem, se tedy ponechávají bez léčby**, a logicky pak končí mnozí v nemocnicích s těžkým stavem, a někteří proto mohli a mohou zemřít. V rozhovoru pan profesor také upozorňuje, že jsou současná oficiální čísla nakažených zavádějící. *„Jsme v úplně jiné situaci než loni. Infekce virem nutně neznamená rozvoj onemocnění. Navíc **testujeme jen neočkované jedince, přitom i očkovaní mohou virus přenášet.**“*

Pan profesor potvrzuje, že současná selekce neočkovaných je odborně zcela nesmyslná. Přenášet virus mohou jak očkovaní, tak neočkovaní. Selektuje se proto, že odpovědné osoby se bojí nesplnit lživé sliby, které těm, kdo se dají očkovat, dali. **Selekce osob očkovaných a neočkovaných je tedy rozhodnutí politické (tedy protiústavní), nikoli medicínské.**

Pan profesor v rozhovoru uvádí, že „**naše medicína má možnosti precizní léčby, jenže tato léčba je zanedbaná**“. Léky proti covidu jsou k dispozici, ale „*musí se nasadit již v domácím ošetřování, tedy dříve než dojde k rozvoji onemocnění.*“

U nás se v první fázi zavřely ordinace, a lidé se nechali zcela napospas bez léků, a mnozí to odnesli – těžkou formou nemoci, která přešla často do zápalu plic. Léky při onemocnění nedostávají doposud. K předepisování léků pan profesor uvádí:

„To se neděje a pak je pozdě. V tom vidím zásadní problém. Když se totiž onemocnění covid-19 plně rozvíjí, je potřeba snižovat přehnanou imunitní odpověď organismu a regulovat krevní srážení. Covid-19 už není přímo infekcí, ale je to postinfekční stav s přemrštěnou imunitní reakcí. Imunitní systém se paradoxně musí přibrzdit. Účinnými léky jsou kupříkladu kortikoid dexametazon, který snižuje imunitní odpověď, a v tabletové formě léky proti krevnímu srážení. Jedná se o léky, které je nutné podávat pod kontrolou lékaře“.

Pan profesor se současně, na rozdíl od lékařské komory, zastává lékařů praktiků, když to neoznačuje za jejich selhání. Naopak – jako jeden z mála správně označuje viníky celé situace, když říká:

„Potřebná léčba praktikům není umožněná lidmi, kteří boj s epidemií řídí..... U covidu-19 kromě imunosupresiv potřebujete zajistit léčbu proti krevnímu srážení. Takový lék stojí přibližně dva tisíce korun, ale praktik jej nemůže napsat, protože ho od pojišťovny nedostane proplacený..... Pokud v počátku zaléčíte poruchu krevního srážení, člověku zachraňujete život“.

Významný imunolog, prof. MUDr. Vojtěch Thon, Ph.D., skutečně čtete dobře, říká zcela jasně – **léčba nás, pacientů, není umožněná lidmi, kteří boj s epidemií řídí. Léky jsou, ale pojišťovny jej neproplatí** (zato testy a vakcíny za stovky milionů ano). Komu tedy jde o naše životy? Když neumožní praktikům předepisovat účinné léky? Není to tak, že čím více vážně nemocných a mrtvých, tím více byznysu s testy a vakcínami?

A tady je třeba hledat odpověď. **Zakazujeme levnou počáteční léčbu, aby nemoc „kvetla“?...**

„V současném systému tedy zanedbáváme na začátku poměrně levnou léčbu v řádech několika tisíc korun, která by zajistila, že se člověk ani v domácím

léčení ve valné většině nedostane do těžké formy covidu. Léčba na intenzivní péči pak stojí statisíce korun, ale prognóza pacienta už je nejistá.“

„U rizikových pacientů lze přidat i drahou variantu léčby monoklonálními protilátkami, které se podávají infuzí. Když je aplikujete včas, člověk může odejít po dvou hodinách domů. V přímém přenosu jsme to viděli u bývalého amerického prezidenta Donalda Trumpa. Měl infekci, tímto koktejlem ho v uvozovkách předávkovali a on už druhý den přelétával na druhý konec Spojených států. Tyto koktejly velmi rychle zabrání rizikovému průběhu nemoci covid-19.“

V překladu – léky tu jsou, dokonce i pro rizikové pacienty, ale neaplikují se. Lidé se nechávají nemoci Covid v prvotní fázi zcela napospas, bez léčby. Léčba se poskytne až (!!!) v nemocnici.

Pan profesor si nebere servítky ani u odpovědi na otázku testování, čísla označuje za velmi nepřesná:

*„Netestují se lidé, kteří jsou očkovaní. Oni také přenášejí virus. **Není politická vůle testovat i očkované, jenže pak nemá smysl to takto zjišťovat a měřit.**“*

Rozdělování lidí na očkované a neočkované je tedy jen politické rozhodnutí, nikoli medicínské. Virus roznášejí jak lidé očkovaní, tak ti neočkovaní.

Pan profesor nesnižuje význam vakcinace, ale jeho **slova o tom, že se nemocní neléčili a neléčí, jsou alarmující**. I on trvá na tom, že léčba prostě být musí. „Jak jsem řekl, současné vakcíny chrání proti těžkým formám nemoci, ale ne proti infekci“.

Co si z toho vzít... Ti, kteří řídí boj s covidem, od počátku zabránili a brání možné a existující léčbě nemocných od prvních příznaků. Proto řada lidí skončila a končí s těžkým průběhem v nemocnicích, mnozí možná kvůli absenci léčby zemřeli. Tlak je pouze na nekonečné testování a „dobrovolnou“ vakcinaci, kterou ovšem když nepodstoupíte, jste zbavování základních ústavních práv. **Očkování přitom chrání jen daného jedince, nechrání však jeho okolí**. Není tedy naprosto důvod odlišovat očkované a neočkované vyjma důvodů politických, tedy nátlakových. Host v restauraci, který je očkován, a host v restauraci, který není očkován, může být v ten okamžik stejně „nebezpečný“ pro své okolí – ostatně stejně jako číšník, který jej obsluhuje. Bude i on prokazovat hostovi, že je zdravý?

Ale pozor – naši mocní přece jen neodlišují očkované a neočkované v jedné věci – nadále ten, kdo covidem onemocní, a to mohou být jak očkovaní, tak neočkovaní, nedostane léčbu, která existuje. Neposkytuje se tedy základní a logická zdravotní péče – člověk se nechá raději trpět, nebo nakonec i zemřít. Léčit ho prostě pro jistotu zavčas nebudeme. Opět politické selhání těch, kdo boj s covidem řídí.

Tedy, pokud pan ministr Vojtěch říká s tím svým milým úsměvem, že roušku nemusíte mít, když jste 1,5 metru od sebe, zatímco, když si budete chtít svěřit „drby“ zblízka, tak si ji budete muset nasadit, je představitelem panoptika trapnosti.

Probůh – jak mu řekneme, že považujeme za důležitější otázku, než „drby s rouškou či bez“, **povinnost ministrů zdravotnictví zajistit možnost léčby covidu patřičnými a dostupnými léky?** Rok a půl pro to nehnul ani jeden z ministrů prstem, a proto tvrdím, že mají na svědomí mnoho lidských životů. Je tedy na místě otázka – kdo rozhodl, že covid se nebude léčit, a že se lidé nechají bez pomoci? Možná by se na to měl konečně zeptat nějaký trestní senát. Protože tu máme trestný čin usmrcení z nedbalosti – když někdo neplní povinnosti ze své funkce – mimochodem.

Pokud ministr zdravotnictví (a v tuto chvíli je mi jedno, zda Petr nebo Pavel, v tuto chvíli jsou to všichni, kteří tam seděli), svou nedbalostí způsobí, že **rok a půl nebyla a doposud není zajištěna léčba covidu dostupnými léky**, patří skutečně před soud. Stejně jako ti, kdo tvrdí, že za šíření nemoci mohou neočkovaní lidé, nebo dokonce neočkované děti. Podle mého názoru by měla skončit éra obrany proti nezákonnostem a lžím, a měla by nastat **éra povolávání k odpovědnosti**. Za všechno, čeho se vůči nám ti, kteří řídí boj proti covidu (nebo to alespoň tvrdí), dopustili a dopouštějí.

Napsala Jana Zwyrtek Hamplová